

„Já chci jet,“ lhala jsem. Nikdy jsem neuměla lhát, ale tuhle lež jsem poslední dobou říkala tak často, že to teď znělo téměř přesvědčivě.

„Vyříd' Charliemu, že ho pozdravuju,“ řekla odevzdaně.

„Vyřídím.“

„Však se brzy uvidíme,“ nedala se odradit. „Můžeš přijet domů, kdy budeš chtít – já se vrátím, kdykoliv mě budeš potřebovat.“

Ale viděla jsem jí na očích, že dodržet ten slib by pro ni znamenalo přinést oběť.

„Nedělej si o mě starosti,“ přesvědčovala jsem ji. „Bude to skvělé. Mám tě ráda, mami.“

Na chvíli mě pevně objala, pak jsem nastoupila do letadla a bylo to.

Let z Phoenixu do Seattlu trvá čtyři hodiny, pak se letí další hodinu malým letadlem nahoru do Port Angeles a pak hodinu autem zpátky dolů do Forks. Létání mi nevadí; ale ta hodinka v autě s Charliem mi trochu dělala starosti.

Charlie byl vážně milý, pokud jde o celou tu záležitost. Zdálo se, že má upřímnou radost, že s ním budu poprvé aspoň na nějakou dobu skutečně žít. Už mě dal zapsat i do školy a pomůže mi sehnat auto.

Ale stejně to s Charliem bude trapas. Ani jeden z nás nebyl zrovna upovídaný, a beztoho jsem nevěděla, co si s ním povídat. Věděla jsem, že je z mého rozhodnutí víc než jen zmatečný – jako moje matka přede mnou, ani já jsem se netajila s tím, jak se mi ve Forks nelíbí.

Když jsme přistáli v Port Angeles, přšelo. Neviděla jsem v tom žádné osudové znamení – jenom nevyhnutelnost. Se sluníčkem už jsem se rozloučila.

Charlie na mě čekal s policejním autem. I tohle jsem očekávala. Pro spořádané obyvatele Forks je Charlie policejní ředitel pan Swan. Prvotní důvod, proč jsem si chtěla koupit auto navzdory svým omezeným prostředkům, byl ten, že jsem

se nechtěla po městě vozit v autě s červeným a modrým majáčkem na střeše. Nic nezpomalí dopravu tak jako policajt.

Když jsem k Charliemu doklopýtala z letadla, nemotorně mě jednou rukou objal.

„Rád tě vidím, Bells,“ přivítal mě a usmál se, jak mě automaticky zachytil a podržel. „Moc ses nezměnila. Jak se má Renée?“

„Máma se má fajn. Taký tě ráda vidím, tati.“ Nesměla jsem mu říkat Charlie do očí.

Měla jsem jenom pár tašek. Většina mého arizonského oblečení byla na Washington příliš promokavá. Daly jsme s maminkou dohromady peníze, abychom doplnily můj zimní šatník, ale byl pořad skrovný. Do kufru policejního auta se pohodlně vešel.

„Sehnal jsem pro tebe dobré auto, vážně laciné,“ oznámil táta, když jsme si zapínali pásy.

„Jaké auto?“ To, že řekl „pro tebe dobré auto“, a ne prostě „dobré auto“, ve mně vzbudilo neblahé tušení.

„No, vlastně je to dodávka, Chevy.“

„Kdes ji sehnal?“

„Pamatuješ si Billyho Blacka, co žije dole v La Push?“ La Push je malá indiánská rezervace na pobřeží.

„Ne.“

„Jezdával s námi v létě na ryby,“ napovídal mi Charlie.

To by vysvětlovalo, proč jsem si ho nepamatovala. To mi jde dobře, vygumovat si z paměti trapné, nepodstatné zážitky.

„Je teď na vozičku,“ pokračoval Charlie, když jsem neodpovídala, „takže už nemůže řídit, a tak mi svůj nákladáček nabídl levně k odprodeji.“

„Z kterého je roku?“ Z toho, jak změnil výraz, jsem pochopila, že doufal, že tuhle otázku nepoložím.

„No, Billy si hodně pohrál s motorem – je starý jenom pár roků, vážně.“

Doufala jsem, že o mně nemá tak špatné mínění, aby věřil, že se tak snadno vzdám. „Kdy ho koupil?“